

č. 125/27 práva, jež na Slov. příslušela županům, proto, že rozhoduje o nich v I. instanci, nemá tedy zákonné opory, neboť o § 24 vl. nař. č. 199/22 opřítí jej nelze, poněvadž se zde ani přímo ani nepřímo o podacím místě nic nestanoví. Poněvadž § 24 vl. nař. č. 199/22 neobsahuje předpisu o podacím místě pro odvolání, o něž jde, odlišného od předpisů 2. odst. § 181 zák. čl. XIX:1907 a 3. odst. § 20 min. nař. č. 4790/1917, nelze uznati správným právní názor žal. úřadu, že tyto předpisy byly derogovány § 24 cit. vl. nař.

Není proto nař. rozhodnutí ve shodě se zákonem.

Č. 10.754.

Pojištění úrazové. — Řízení správní (Slovensko): Za platnosti organ. zák. č. 125/27 jest rozhodnutí zem. úřadu v Bratislavě o odvolání ze záručního platebního výměru Zem. úřadovny pro pojištění dělnické na Slov. o pojistných příspěvcích úrazových konečné.

(Nález ze dne 2. října 1933 č. 4853/32.)

Prejudikatura: Boh. A 10.638/33.

Věc: MUDr. Ivan St. v L. proti ministerstvu sociální péče o ručení za úrazové příspěvky.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Zem. úřad v Bratislavě rozhodnutím ze 7. ledna 1929 nevyhověl odvolání st-le, podanému ze záručního platebního výměru Zem. úřadovny pro dělnické pojištění na Slov. v Bratislavě z 20. ledna 1927, kterým byly mu předepsány úrazové pojistné příspěvky z podniku »minerální kúpele« firmy Korytnické kúpele Dr. O. za období 1918 až 1925 částkou 1.566 Kč 64 h s příslušnými úroky z prodlení. St-li bylo dáno poučení, že se z rozhodnutí toho může odvolat k min. soc. péče. Dalšímu odvolání st-lovu min. soc. péče nař. rozhodnutím nevyhovělo z věcných důvodů.

Uvažuje o stížnosti, podané na toto rozhodnutí, musil si nss především z povinnosti úřední rozřešiti otázku, zda žal. úřad byl příslušný, aby v tomto sporu vydal meritorní rozhodnutí.

Nař. rozhodnutí jest vyřízením odvolání, jež podal st-l z rozhodnutí zem. úřadu v Bratislavě, jímž potvrzen byl záručný platební výměr Zem. úřadovny pro dělnické pojištění na Slov. Zem. úřad v Bratislavě rozhodl tedy jako úřad odvolací podle §§ 46 a 43 zák. čl. XIX:1907, resp. §§ 19 a 20 min. nař. č. 4790/1917 za účinnosti zák. o organisaci politické správy č. 125/27 Sb.

Opíraje se o usnesení svého adm. plena z 22. května 1933, podle něhož rozhodnutí zem. úřadu jako odvolacího je podle čl. 8 odst. 2 org. zák. konečným i v těch případech, kde v první stolici rozhodl úřad jiný než okresní (zejména orgán obce), vyslovil nss již v nál. Boh. A 10.638/33 právní názor, že rozhodnutí zem. úřadu, vydané o odvolání z výměru Zem. úřadovny pro dělnické pojištění na Slov. podle § 157 zák. čl. XIX:1907 ve znění § 24 vl. nař. č. 199/22, jest podle cit. ustanovení org. zák.

konečné. Veškeré úvahy, jež byly uvedeny v tomto nálezu na odůvodnění právního názoru o konečnosti takového rozhodnutí zem. úřadu, platí obdobně také pro rozhodnutí zem. úřadu, vydané o odvolání ze záručního platebního výměru jmenované zem. úřadovny, o jaké v nynějším sporu šlo, neboť právní povaha obou rozhodnutí s hlediska formálního práva procesního a přípustnosti opravného prostředku proti nim jest úplně stejná. Nss trvá proto i pro daný spor na právním názoru v cit. nál. projeveném.

Podle toho nebylo min. soc. péče příslušné, aby v tomto sporu, v němž zem. úřad v Bratislavě vydal své rozhodnutí již za účinnosti org. zák., o odvolání podaném z tohoto rozhodnutí věcně rozhodlo. Jestliže tak učinilo přece, místo aby odvolání odmítlo jako nepřípustné a učinilo jen z moci úřední opatření, aby v rozhodnutí tom dáno bylo správné poučení, že jest konečné vzhledem k tomu, že nesprávné právní poučení nemůže býti straně na újmu (§ 71 odst. 2 vl. nař. č. 8/28), octlo se svým postupem v rozporu s platným právním řádem, osobivši si kompetenci, jež mu po zákonu nepřísluší.

Č. 10.755.

Učitelstvo: * Učitel se může platně vzdáti t. zv. hlučinských diet.

(Nález ze dne 2. října 1933 č. 20.354/32.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 9438/21; neodporuje Boh. A 7344/28.

Věc: Jaroslav Št. v N. proti ministerstvu školství a národní osvěty o hlučinské diety.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Podáním z 9. března 1929 žádal st-l za dodatečné vyplacení t. zv. »hlučinských diet« za dobu od 1. září 1924 do 29. června 1925, po kterouž byl přikázán výnosem splnomocněného komisaře Čsl. republiky pro Ratibořsko z 8. srpna 1924 na základě zák. z 29. října 1919 č. 605 Sb. české měšťanské škole v P. (na Hlučínku). V podání tom uváděl, že byl ze svého dřívějšího působiště v T. na Mor. přikázán obecné škole v L. na základě cit. zák. č. 605/19, o prázdninách 1924 pak nadřízeným úřadem vyzván, aby se vzdal nároku na diety až dosud mu podle § 2 cit. zák. přiznané, chce-li zůstat dále na Hlučínku, což pod tlakem okolností byl nucen učiniti. Odvolává se na nál. Boh. A 7344/28, podle něhož ani dobrovolné vzdání nároků veřejného zaměstnání na některou část služebních požitků nemůže zrušiti jeho právní nárok na tyto požitky, domáhal se dodatečného přiznání diet.

Podání to vyřídila zšr v Brně zamítavě výnosem ze 7. května 1929 uvádějíc tyto důvody: St-l, který byl původně přikázán na obecnou školu do L., projevil podáním z 12. července 1924 přání dostati se na občanskou školu do P., kterémuž přání bylo vyhověno. Nestalo se tedy přikázání na tuto školu z moci úřední, nýbrž jen proto, že st-l o to žádal, vzdav se nároků na diety. Proto v ustanovovacím dekretu bylo podobně výslovně, že na diety nemá nároku, a ježto st-l proti tomuto de-